

המציל

ג

הרוחצים מדאגים:
 "מאז הראשי מת, המציל החדש ממעט,
 אין הרשת פרושה מוכנה,
 המחליף מתהלך, שמא יסתלק
 עוד טרם ישב על כסאו."

בשר קודמו היה מוצק ועמק
 רעיתו זרה וחושקת,
 עתה נותר להצילנו זה הזהיר
 שירא לטפס על סלם."

ד

המחליף מתעקש,
 מצעדיו דורש קיום קבוע,
 "בחוף הזה רק אתם נשארים אחרי."

ליד דיג מתישב
 מעמיד חפתו כעמוד,
 "אתה את דגי הים סימט
 מעתה צוד יצורים של אויר."

ה

אמהות שבחוף מדוחות לו:
 "כל הילדים פתאם נולדים
 רעמה שחרה על ראשם,
 השב לנו את מי הים
 כרי להבהיר מחדש את הצבע."

המחליף מתאמץ
 בין מלח הים לקולן,
 לבאי חופו מוכיח
 את שנאת גליו.

ו

"מה רבים הסימנים
 שאדם משאיר על חופו",
 המחליף למחשבתו לוחש,
 "כאן לדעת אפשר
 נשיקה ומכה של הגוף."

מעטה הוא צועד גם בלילות
 את המבקרים אלמד רק ללכת
 שמא בים אמצא טובעים חדשים."

ז

את פגישות חייו
 הוא מזמן להלך עמו כאן:
 "לחוף הים אתם מזמנים להגיע
 בבגדי היפי הגדול,
 יחד נבדק את החול
 והגוף יכרר את צבעו."

ח

חושש המציל החדש:
 "כבר כמוני מת כאן אחד
 אני אניתי צי עקשת
 השטה לאחר אבדן מלוכה".
 לא יין, לא שכן
 לא ילדות, לא שחוק
 מכניס הוא לתהום גופו,
 מגדל במקומם קולות
 כמכשיר הפועל רק בקרבת בעליו.

א

המציל הראשי בחוף ילדותי מת,
 רעמתו הפכה מראשו
 סבכה את לבו עם טובעים.

בלעדיו החוף לא שוקע
 אך הים נרעד ופגוע:
 בלי שריקת המציל אין יודע
 אם בור וארמון הם אחד.

ב

על גבו את המשרוקית המחליף מניח,
 "אין היא תכשיט חזה", הוא קובע,
 "רק בלי עבודה
 לפני נשימה אחרונה".

לא מעט מתלבט
 מאז קודמו מת,
 רגליו הפכו אלה
 המכינות לים חלשותו.

"לסבת המציל איני רוצה לטפס
 רק אלך על החול לצפון או לצד,
 והחוף יציר עקבותי".

ט

"ומה עם הרוח הזאת"
הוא שואל כשהאור מרחם מחדש,
"אני רץ והיא שוב נגדי מתהפכת
ממני לוקחת תנופה.

אמלל האדם הרץ על חופו
ואינו טובל במימיו,
כמו זה המבקש מגבו
להיות פני חייו".

לביטו אינו הולך, הרדים את חפציו,
בניו לסכתו מטפסים,
"שפך ים בראשי
וללכת מכאן אי אפשר,
לא ים ולא בית
רק בחול אדע להציל אדם".

מתבקש כל רוחץ בחופו
לכתב זכרונות ילדותו,
"ליד ים החוזר מיבשת אחרת
זוכר האדם ראשיתו".

יא
אשתו מגיעה – אש ומזמור בידיה
הוא אותה מכבה בחול רך,
פתאם הקרקע מסרבת
להסתיר את שבר ארצה.

"בקרוב סוף עונה
ואולי גם חפשה,
בקרוב הזעם ישתק ביי",
אוחז המציל בידאה
ווחל על החוף כמו קצה.

יב

מעטים הבאים לרחץ כאן
אולי לילה או חרף
פוקדים את החוף במקומם,
ספקנית החמה, העברו עמקים
נבהלו מכחם גם המים.

"מה השתנה בי מאז מת קודמי –
זה הזמן או הגוף
את התכן סלקו הם ממני,
אולי אמצא עץ על החוף
מסביבו אבנה את הבית".

בתמונת קודמו מביט המחליף
ומציל את החוף מהים,
מאז עזב את ביתו
רק זו הפעם לוקחת נפשו מנוחה.

יג

המחליף בשלול
מתישב ליד דיגת
וקולו משמיע זמרה,
את חפתה הופך מהים
כדי שבחול תפתה יצורים,
"מדוע דיגים מתעקשים
לבקש את שללם רק במים?"

יד
המחליף את השלט מציב:
בגלל מות הקודם
ושטף הים שבמח
אסורה הכניסה אל המים,
רחצה רק בחוף והוא המתר
בורותיו נפתח לכלנו
ונביא עמקים ממרחק.

חוף רחצת חול הוא חופנו
ואיש כבר לא יטבע תחת ידינו,
ביים נתבונן ונצעד על חייו
ונמתין שילך מאתנו.

טו

המציל הראשי בחוף ילדותי מת
והמחליף פתה את החוף אחרת,
הים טרם יודע
אם אדם יכנס לתוכו,
שפא ים המלח
יעבר לגור בימנו.

מבהלים בני ביתי,
מי יזכר את ים ילדותנו
כשהראשי הסתלק מתוכנו.

טז

דיג זקן
על החול חכתו משכיב:
"נוחי כאן סופנית
כבר אין דג או ענין בעבורנו,
זה הים שהיה פה
עכשיו לנוזלים אחרים נהפך הוא".